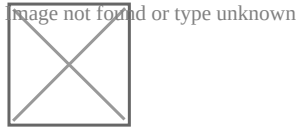

Κύριε κλέφτη, πάρε ό,τι θέλεις! (Χαράλαμπος Μπούσιας, Μέγας Υμνογράφος της των Αλεξανδρέων Εκκλησίας)

/ [Πεμπτουσία](#)

15 Φεβρουαρίου, μνήμη Οσίου Ευσεβίου, του Αιθρίου.

Αφιέρωμα στη μνήμη του μακαριστού Γέροντος Ευσεβίου Βίττη

(15 Φεβρουαρίου ο Γέροντας τιμούσε το φερώνυμό του Όσιο Ευσέβιο τον Αίθριο)

Πολλά θα γραφούν στο μέλλον για το φωτισμένο και αγιασμένο Γέροντα, τον ερημίτη του δάσους της Φαιάς Πέτρας, τον ομόζηλο και ισοστάσιο των παλαιών ασκητών της ερήμου, πατέρα Ευσέβιο Βίττη. Τότε που θα επιτρέψει ο Θεός να αναδειχθεί αυτός ως μεγάλη προσωπικότης λόγω του ιεραποστολικού του ζήλου, της προσευχητικής του καταστάσεως, του κηρυκτικού του έργου, του ύψους της κενωτικής αγάπης και φιλανθρωπίας του, του απύθμενου βάθους της θεολογικής του σκέψεως, των μοναδικών συγγραμμάτων του. Για τα κηρύγματά του που είχαν αμεσότητα στις καρδιές των πιστών εργαζόταν συστηματικά και ταυτόχρονα προσευχόταν. Όταν κάποτε τον ρώτησαν γιατί προετοιμάζεται τόσο πολύ για τις ομιλίες του είχε απαντήσει με πλάγια ερώτηση: «Πόσα ξύλα πρέπει να κάψουμε για μιά χούφτα στάχτη»; Με αυτή τη φράση εννοούσε, ότι για να πει κάποιος λίγα ζουμερά λόγια χρειάζονται πολλές προετοιμασίες.

Ο πατήρ Ευσέβιος ήταν ένας διάττοντας αστέρας που ανέτειλε στη Βλάστη της Μακεδονίας μας φώτισε στο πέρασμά του τόσο τη Σουηδία όσο και τα μέρη του Σιδηροκάστρου της ευλογημένης μας Ελλάδος, και έδυσε σε αυτό χωρίς να παύσει να φωτίζει με τη φωταύγεια των συγγραμμάτων του, των λόγων και των πράξεών του όλο το χριστεπώνυμο πλήρωμα της πατρίδος μας.

Ο πατήρ Ευσέβιος υπήρξε πνευματικός, θεολόγος, συγγραφέας, ακάματος εργάτης του Ευαγγελίου, αληθινός μυσταγωγός, αλλά και μορφή ασκητική ανυπέρβλητη, που ζούσε την πτωχεία του Ιησού, με λόγο λιτό, σαφή, σεμνό, μόνιμα εκκλησιαστικό και πάντα ψυχωφελή.

Στη Σουηδία ο Γέροντας εργάσθηκε σκληρά ενώ ταυτόχρονα έκανε μελέτες σε πανεπιστημιακά κέντρα. Πρόσφερε τη βοήθειά του στους μετανάστες, εργαζόμενος ως κοινωνικός λειτουργός και ως αποκλειστικός νοσοκόμος. Μετά την χειροτονία του ως Ιερέυς αναλώθηκε στην ιεραποστολική διακονία των Ορθοδόξων στην ευρύτερη περιοχή Σουηδίας, Δανίας και Νορβηγίας.

Με την επιστροφή του στην Ελλάδα ο Γέροντας κάνοντας υπακοή στον πνευματικό του εγκαταστάθηκε στο χωριό Φαιά Πέτρα Σιδηροκάστρου, μετά από πρόσκληση

του τότε επιχωρίου Σεβασμιωτάτου Επισκόπου, κυρού Ιωάννου Παπάλη, του πραγματικού Επισκόπου εις τύπον και τόπον Χριστού. Εκεί, συμμετέχοντας πάντοτε στις χειρωνακτικές εργασίες, έκτισε με τη βοήθεια των πιστών το Ιερό Ησυχαστήριο των Αγίων, Ιωάννου του Χρυσοστόμου, Πρωτομάρτυρος Στεφάνου και Ισαποστόλου Όλγας.

Η αναχωρητική του πατρός Ευσεβίου διάθεση και ο πόθος του μόνον «Χριστώ συνείναι» τον ώθησαν να απομακρυνθεί ψηλότερα στο βουνό, στην τοποθεσία Κρυονέρι, όπου έκτισε το κελλάκι των Οσίων, Σάββα του Ηγιασμένου, Ματρώνης της εν Κωνσταντινουπόλει και των δύο αυταδέλφων, των αγιασθέντων διά της ευχής, Μαξίμου και Δομετίου. Σε αυτό παρέμεινε τριάντα χρόνια μέχρι την οσιακή τελευτή του. Τον Όσιο Σάββα ευλαβείτο ιδιαιτέρως ο Γέροντας ως της ερήμου οικιστή, την Οσία Ματρώνα, γιατί στη Σουηδία μία αφωσιωμένη διακόνισσά του λεγόταν Ματρώνα, και τα δύο αδέρφια, Μάξιμο και Δομέτιο, γιατί αξιώθηκαν να αγιασουν με την αδιάλειπτη προσευχή, αυτή στην οποία και ο ίδιος σκόλαζε νύκτα και ημέρα.

Στο δάσος του Κρυονερίου ο Γέροντας Ευσέβιος περιφερόταν προσευχόμενος και σχεδόν άστεγος μιμούμενος τον Άγιο που είχε το όνομά του, τον Όσιο Ευσέβιο τον Αίθριο, αυτόν που όλη του τη ζωή πέρασε στην ύπαιθρο. Κύριο μέλημά του είχε την ένωσή του με το εφετό της καρδιάς του, τον Κυριό μας Ιησού, μέσα από την προσευχή, την άσκηση, τη νηστεία και την καταπόνηση του σαρκίου. Στο κελλάκι του αναπαυόταν μόνο στη συγγραφή θεολογικών μελετών και προετοιμασία των κηρυγμάτων του. Την ιερή εξομολόγηση εξασκούσε με αυταπάρνηση ως λειτούργημα και προσφορά στις πονεμένες και πάσχουσες καρδιές.

Έξω από το κελλάκι του ο Γέροντας είχε στην πόρτα της περιφράξεως πινακίδα που έγραφε «άβατον», αφού ήταν στην πραγματικότητα άβατο για τις γυναίκες και δύσβατο για τους άνδρες, και δίπλα είχε τοποθετημένο ένα γυάλινο βάζο που έγραφε: Άφήστε το σημείωμά σας. Χρήματα δεν γίνονται δεκτά». Οι ελεημοσύνες του αφιλοχρήματου Γέροντος Ευσεβίου γίνονταν με πολύ διακριτικό τρόπο. Έπαιρνε πληροφορίες για αυτούς που είχαν ανάγκες και προσπαθούσε τις ανάγκες αυτές να τις θεραπεύσει με την καλύτερη και πιό αθόρυβη μέθοδο. Ακόμη και σε βενζινάδικα έπαιρνε τηλέφωνο και έδινε εντολή να πάνε πετρέλαιο θερμάνσεως σε σπίτια που δεν είχαν την παραμικρή θέρμανση, χωρίς να φαίνεται ο δωρητής.

Για τις μετακινήσεις του ο Γέροντας χρησιμοποιούσε τα αγροτικά αυτοκίνητα πιστών κατάλληλα για δύσβατους δρόμους, τα οποία και μετέφεραν στο κελλάκι του πόσιμο νερό καθώς και τα ελάχιστα αναγκαία τρόφιμα. Πλήθος κόσμου, από όλη την Ελλάδα και από την Κύπρο, τον επισκεπτόταν για να τον ακούσει και να πάρει την ευλογία του.

Ενώ στα φτωχά και στα ταπεινά κλέφτες δε πάνε, το κελλάκι του Γέροντος Ευσεβίου, το ταπεινό και απέριττο κάποτε το επισκέφθηκαν. Δεν βρήκαν, φυσικά, κάτι αξιόλογο να πάρουν, αλλά τα έκαναν όλα άνω κάτω. Αυτά τα «όλα» ήταν τα βιβλία του Γέροντος, η μοναδική του περιουσία. Όταν ο Γέροντας γύρισε από το βουνό, όπου έμενε περιπλανώμενος και προσευχόμενος, είδε αναστατωμένο και κελλί και λυπήθηκε. Λυπήθηκε όχι τόσο για την αναστάτωση που του προκάλεσαν, όσο για τον ίδιο τον κλέφτη που έκανε τόσο ταξίδι για να έλθει σε αυτό το απόμακρο κελλί και να μην αποκομίσει λεία, αφού τίποτα πολύτιμο δεν υπήρχε σε αυτό. Όταν τακτοποίησε το χώρο και έφυγε πάλι για την περιπλάνησή του στο βουνό άφησε πίσω του ένα γραπτό σημείωμα προς οποιονδήποτε μελλοντικό επίδοξο κλέφτη:

«Κύριε κλέφτη, σε παρακαλώ, πάρε ο, τι θέλεις, μην μου αναστατώνεις μόνο τα βιβλία».

Γι' αυτά, μόνον ενδιαφερόταν ο Γέροντας. Περιουσία είχε την αγάπη στο Θεό και στους ανθρώπους, περιουσία που οι κλέφτες δεν μπορούν να την αρπάξουν. Αυτήν την είχε αποκτήσει με πολύ προσευχή και πολλά δάκρυα.